

Минулася весна рясна,
Минуло літо золоте,
Настала осінь, дощ, сльота,
Куди не глянеш — суєта...
не те тепер, не те!

Колись, не знаючи кайдан,
Вірлом ти мчав під небеса,
Життя пливло, як океан,
А ти летів, як гураган,
краса була, краса!

А нині, бачиш, світ тісний,
Колиска тут, могила там,
І дощик падає дрібний,
На вулицях юрба людей,
а ти між ними — сам.

У кожного своя журба,
Нема нікого без біди,
Тут похорон, там женитьба,
Мов хвиля, котиться юрба, —
чого ж ти став?.. Іди!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Сльота»](#);